

Μια ξεχασμένη στον χρόνο Πατρίδα... δεν ξέρω αν αυτή είναι η Πατρίδα που ξέραμε...

**Γράφει
Ο Ευάγγελος Μαυρογόνατος
Αρθρογράφος – Ιστορικός Ερευνητής
(2014)**

Δεν ξέρω πού ζείτε εσείς, αλλά στη δική μας Πατρίδα:

Οι άνθρωποι είναι χαρούμενοι, χαμογελαστοί, ευγενικοί δεν είναι απρόσιτοι, αγενείς, κατηφείς!

Τα παιδιά παίζουν στις αλάνες και στα πάρκα ποδόσφαιρο και πετροπόλεμο, και όχι στα pc και στα playstation! Δεν έχουν κινητά! Δεν αρχίζουν από τα 10 να χτίζουν μια “καριέρα”, δεν είναι “φύτουλες”, ούτε ψευτομαγκακία, είναι παιδιά που έχουν ακόμα την αθωότητα της παιδικής ηλικίας!

Δεν υπάρχουν πόλεις - τέρατα ούτε σπίτια κλουβιά φυλακών, όπου οι άνθρωποι, στοιβάζονται σαν κρατούμενοι (γιατί αυτό είναι), οι άνθρωποι δεν είναι κλειστοί, ούτε φοβισμένοι, ούτε ατομιστές, γιατί στη δική μας πατρίδα υπάρχουν γειτονιές, κοινότητες όπου οι άνθρωποι νοιάζονται ο ένας για τον άλλον, βοηθούν ο ένας τον άλλο, χαίρονται και γλεντούν μαζί!

Ο άντρας είναι ο βασιλιάς του σπιτιού και η γυναίκα η βασίλισσα, δεν είναι δύο εγωιστές καριερίστες που απλά αποφάσισαν να συμβιώσουν μαζί και στο τέλος ή αποδέχονται ότι απλά μένουν μαζί από συνήθεια, και ή χωρίζουν ή απλά παραμένουν μαζί (κερατώνοντας ο ένας τον άλλο) επειδή έτσι το προσπάθουν οι κοινωνικές συμβάσεις!

Οι άνθρωποι επικοινωνούν δια ζώσης, φλερτάρουν δια ζώσης και όχι στα διάφορα social networks, υπάρχουν πραγματικές φιλίες και έρωτες και όχι μόνο σχέσεις συμφέροντος!

Υπάρχει ιεραρχία φυσική, όπου ο καθένας τοποθετείται στη θέση που του αρμόζει ανάλογα με τις ικανότητες του, τα ταλέντα του, την προσφορά του και το ήθος του. Υπάρχουν ίσες ευκαιρίες και ισονομία για όλους, όχι όμως και ισοπεδωτική “ισότητα”!

Υπάρχει σεβασμός των πολιτών προς την ηγεσία και το αντίστροφο, αφού υπάρχουν ηγέτες (και όχι εξουσιαστές ή απλά διαχειριστές ενός φαύλου συστήματος) που διοικούν με το παράδειγμα τους, δίνουν όραμα και πάνω από όλα οι άρχοντες έχουν υποχρεώσεις και καθήκοντα και όχι “δικαιώματα”!

Υπάρχουν πολίτες που ενδιαφέρονται για την κοινότητα και όχι μικρόψυχοι, εγωκεντρικοί ιδιώτες!

Η εκκλησία εκτελεί την πνευματική της αποστολή, μετέχει στο γίνεσθαι και στα ιστορικά δρώμενα με τον δικό της τρόπο, βοηθά εκεί που υπάρχει ανάγκη. Η εκκλησία δεν συγκεντρώνει πλούτο, νοιάζεται για τους ανθρώπους της χώρας της πάνω απ’ όλα.

Ο στρατός είναι Τάγμα Ιπποτών, είναι όραμα, είναι ιδέα, είναι λειτούργημα και όχι συνονθύλευμα, καριεριστών. Ο στρατός είναι η κάστα των Φυλάκων - Ξα-
τρίγας της Πλατωνικής Πολιτείας και όχι τελευταίο καταφύγιο της ζωής.

Δεν υπάρχει αστυνομοκρατία και καταστολή, οι δυνάμεις προστασίας της Πο-
λιτείας και των Πολιτών υπάρχουν για να προστατεύουν και όχι για να “κατα-
στέλλουν” όπως στις δημοκρατίες.

Υπάρχει Ήθος και Κώδικας Τιμής και όχι ηθικολογία και ψευτοηθική. Υπάρχει
κοινωνική δικαιοσύνη και κράτος δικαίου, το χρήμα και ο χρυσός δεν κυβερνά!

Υπάρχει Αριστοκρατία φυσική και αξιοκρατία, δεν υπάρχει νεποτισμός και α-
χρηστοκρατία όπως στις μέρες μας!

Στη δική μας πατρίδα, οι οικογένειες μαζεύονται το βράδυ γύρω από το τρα-
πέζι και συζητούν τα της καθημερινότητας, οι παππούδες διηγούνται ιστορίες
και παραμύθια γύρω από το τζάκι, οι νέοι και οι νέοι ερωτεύονται, αφού ο
Έρωτας είναι πραγματικά ελεύθερος, δεν υπάρχει ούτε ελευθεριότητα ούτε
εμπορευματοποίηση αυτού του υψηλού συναισθήματος!

Και ξαφνικά μια οχλαγωγία και κάποιες ενοχλητικές φωνές πρωινής εκπο-
μπής, που ακούγονται από τον δέκτη της τηλεόρασης, με επανέφεραν στο
βάρβαρο παρόν της Πατρίδας μας, τελικά ήταν ένα όνειρο.

Πόσο θα ήθελα να κοιμηθώ ένα βράδυ και να ξυπνήσω σ’ εκείνη την εποχή!

***«Η ελπίδα είναι καλή για όσους είναι ξαπλωμένοι,
καλό και τ’ όνειρο για κείνους που κοιμούνται,
μα όχι γι’ αυτόν που δεν του κλειούν τα μάτια του
πάντα ακοίμητα κι’ ορθάνοιχτα κοιτάνε»***

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ.